

DOCUMENT BASE SOBRE MOVIMENT OBRER PCC

“Contemplant tots els homes del món reunits en la societat per treballar, lluitar i millorar-se a sí mateixos no pot més que meravellar-te, per damunt de cap altra cosa”

Carta d’Antonio Gramsci des de la presó al seu fill

INTRODUCCIÓ

El Comitè de Moviment Obrer del Partit dels Comunistes de Catalunya, en el marc del procés del XII Congrés presenta un document analític, de propostes i de projecte, que serveixi com el marc estratègic per l'activitat partidària, no només com a document tàctic. L'objectiu d'aquest document és dotar d'elements informatius, de reflexió i debat, i també de proposta política, que sigui útil per a la política institucional, la política sindical i la necessària dinamització organitzativa.

A.-CARACTERÍSTIQUES DE LA LLUITA DE CLASSES A NIVELL INTERNACIONAL.

1.1-Estem en el període del capitalisme global (imperialisme com a fase superior del capitalisme) i hegemonia del capital financer. L'oligarquia financera internacional emergeix com a nova classe i porta la direcció dels processos econòmics i polítics. Això implica una recomposició segons el lloc entre classes dirigents (bloc històric dirigent).

El període actual del capitalisme és el període del capitalisme global amb hegemonia del capital financer sobre el capital "productiu". Com expliquen els clàssics, en funció de l'anàlisi dels processos històrics, el creixement de les forces productives té elements interessants per la humanitat i elements contradictoris especialment en funció de qui dirigeix els processos però al mateix temps expressant la possibilitat d'aparició de noves classes o fraccions de classe. Nosaltres considerem la possibilitat de l'afirmació que avui tenim una nova classe que és l'oligarquia financera internacional. Aquesta té interessos, té instruments per actuar... llocs de reflexió, polítiques d'aliances, de subordinació de classes.

Això implica una recomposició segons el lloc territorial entre classes dirigents i noves contradiccions en els blocs dirigents històrics que sota un mateix paraigua internacional tenen concrecions polítiques matisadament diferents. Les nostres anàlisis encara estan en el període del capitalisme monopolista d'Estat.

1.2-En el capitalisme global, l'oligarquia financera organitza en termes d'explotació des de l'internacionalització de la producció i dels mercats fins al mode de vida. Això ens obliga a analitzar, pensar i fer propostes en lo global, és a dir, en termes interdependents i internacionals. Tot procés està interrelacionat i aquest és un dels elements que està en primer pla en el nou escenari i la caracterització de l'època.

Això ens obliga a tenir en compte que la contradicció fonamental no ha canviat, però que es caracteritza de diferent manera. Els fluxos econòmics hagin sigut protagonitzats per aquesta nova classe, que ha subordinat al capital industrial..

1.3-L'oligarquia financera internacional està en la fase d'acumulació originària de capital financer. Per un costat els diners tractats com a mercaderia fonamental de reproducció del sistema i del creixement origina unes contradiccions fins avui no plantejades en el terreny de la lluita de la classe obrera. Per l'altre costat té

característiques profundament reaccionàries, que accentuen la corrupció, l'especulació, la depredació de la natura i les energies, el moviment de capitals sense control social, el blanqueig de diners de la droga i el tràfic de persones.

Això ens obliga a plantejar-nos seriosament com s'utilitza la tecnologia per millorar l'explotació, la producció i organitzar millor el mode de vida i com s'utilitza la guerra com a forma de dominació. El domini total dels mitjans de comunicació en la lluita ideològica, cultural i hegemonia de les idees es a l'ordre del dia. El lliure moviment de capitals sense control cal veure com es comporta. Les polítiques neoliberals amb la combinació d'expressions feixistes quan convé apareixen. Les noves redistribucions territorials de la internacionalització de l'explotació i la producció tenen com resultat el neocolonialisme. El model de societat del capitalisme global en hegemonia de l'oligarquia internacional és la precarització de la societat. Cal anar plantejant alternatives a cadascuna d'aquestes esferes.

2. NOVA CARACTERITZACIO DE LA CLASSE OBRERA

2.1. En el pla internacional, degut al procés de mundialització que ha entrat en el sí de totes les societats, es caracteritza una nova configuració, també al sí de la classe obrera.

Ja no es pot parlar de classe obrera industrial, o de camperols pobres exclusivament. Cada vegada més capes de tècnics mitjans i quadres pateixen un procés de proletarització, i engreixen les rengleres dels explotats. Paralelament, un sector de la població mundial mai més tindrà accés a recursos bàsics, o es veurà exclòs del procés productiu i de consum. Estem davant de la pobresa estructural i estructurada, qüestió que s'incrementa i dona lloc a l'aparició de noves fraccions de capes socials. Al mateix temps, un fenomen menystingut com l'indigenisme (poblacions autòctones d'Amèrica Llatina bàsicament) avui ha estat capaç d'influir i fins i tot protagonitzar canvis en les correlacions de forces polítiques. Hem d'examinar què hi ha de comú a nivell internacional i què hi ha de particular a cada país en relació a aquests nous fenòmens. És important tenir present que especialment a Rússia, Llatinoamèrica, Sudàfrica, l'Índia... apareix una nova fracció de classe que és la pobresa estructural, que també apareix de forma encara marginal als països més rics (U.E., EE.UU. i països de la OCDE)

2.2. Canvis tecnològics i nova distribució del treball.

Per abordar amb rigor i comprendre tots els canvis produïts i la conseqüent divisió del treball, cal veure que, en el procés de mundialització actual rau **el problema de fons: l'apropiació privada dels beneficis de la globalització i les polítiques neoliberals que li donen cobertura, es a dir el capitalisme global, la vessant econòmica de l'imperialisme en el segle XXI, a més de la vessant militar per tots coneguda.** El que cal analitzar des de una òptica i una perspectiva de classe és com aquest creixement de les forces productives entra i reforça la contradicció amb la forma concreta de les relacions de producció establertes, que les polítiques neoliberals del capitalisme global porten als seus límits d'explotació i desigualtat. El que correspon, per tant, és que la classe obrera s'enfronti sense perjudicis a la mundialització de l'economia..

Amb la dissolució de les economies de l'Est, la majoria de governs de dretes o centre-dreta cregueren innecessari mantenir les polítiques de legitimació i cediren a les pressions d'una major acumulació de capitals privats. Això va fer que comences la cursa cap a noves fonts de benefici sense massa regles: desregulacions empresarials, privatització de les àrees rendibles dels sectors públics, retallada en la despesa social... Pels neo-cons l'ideal és un estat de mínims, molt disciplinat en la despesa (si pot ser amb superàvit), impostos reduïts pel capital financer-especulatiu, deixant tot el marge possible a la lliure circulació i actuació dels capitals financers i les empreses multinacionals, desfent les regulacions referides a condicions laborals i de treball.

La impunitat amb la que actua el capital, amb els nous mitjans tecnològics, permet transferències d'un extrem a l'altre del planeta, des de l'inversió productiva cap al paradís fiscal, a l'especulació més desestabilitzadora, així sense pagar impostos, sense donar la cara, sense necessitat de justificar la procedència dels diners, sense noms ni adreces conegudes, sense respondre dels danys socials produïts.

Els efectes dels canvis tecnològics i la divisió internacional del treball que comporta el procés de mundialització, estan produint canvis importants en l'estructura dels sectors productius. S'observa una pèrdua de pes progressiva de la classe obrera industrial tradicional, amb una transformació interna d'ella mateixa, que encara és el nucli dur de les polítiques sindicals i una preponderança en termes d'ocupació, encara que precària dels sectors anomenats de serveis. En els països on el pes de l'agricultura és molt gran, els processos s'acceleren a uns ritmes molt superiors.

El procés de mundialització significa també la extensió de les relacions assalariades per tot el planeta. Cal destacar que, sota les actuals condicions cada cop hi ha menys gent fora de les relacions capitalistes de producció, tant a nivell geogràfic com de capes socials: proletarització dels intel·lectuals i de les capes mitges, i entrada massiva de les dones amb responsabilitats familiars als processos productius en els països de la OCDE. Cal a més tenir en compte els fluxos migratoris de les dones de països empobrits que no para d'augmentar cap als països industrialitzats, així com el creixement de la pobresa i l'exclusió social, deixant enrere les seves famílies, fenòmens que conformen un anomenat "quart món", a l'interior dels països desenvolupats i de les regions oblidades del nostre planeta. Aquesta es una de les cares amagades de la mateixa moneda.

2.3. Apareix nou fenomen de nova dimensió, que es la "colonialitat" de la classe obrera en els països del capitalisme desenvolupat.

El capitalisme en la seva història primitiva construí imperis colonials, avui determinades pràctiques poden contribuir a la colonialitat de la classe obrera, entesa com un fenomen de trasllat mimètic de receptes de manual polític i de subordinació ideològica i política als centres de poder econòmic.

Aquest nou fenomen pot fer que, des de Europa algú tingui la voluntat de retornar als temps de segrestar econòmicament les organitzacions socials d'Amèrica llatina o dels països emergents, imposant-les determinades pràctiques allunyades de les seves tradicions, intervenint en les seves polítiques, o bé exclouent-les dels fóruns de debat, inclús mal disposant de fons procedents de cooperació internacional.

Un altre tema és el nivell d'alienació de la classe treballadora en els països anomenats desenvolupats, que porta a no només no estar la classe constituïda, a més no reconèixer la pertinença a la classe obrera, pensant que es pertany a una altra capa social, aliena als treballadors. La penetració de les idees de dretes dins el sí de la classe obrera fa que una part d'ella no es reconegui com a tal i que, a més es presenti com a "competidors" front els altres sectors dels treballadors.

3.- CONFRONTACIO ENTRE MULTILATERALITAT I UNILATERALITAT

És important explicar per què dins de la contradicció principal en el marc de la lluita de classes a nivell internacional passa a primer pla la confrontació entre multilateralisme i unilateralisme.

El paper dels estats ha canviat també. La seva funció no només no ha desaparegut, tanmateix el seu paper es redefineix i es requalifica. Es fa més gran la distància i el poder entre uns estats i altres. Això comporta que els grans poders polítics, EE.UU. i UE, com que tenen el mateix model econòmic i de creixement, acaben subordinats l'un (en aquest cas la UE) a l'altre (EE.UU.), sota una concepció unilateral de post-modernisme en lo ideològic (el neo-con, o lliberalisme) lo militar (preponderància de la OTAN en tots els conflictes) i lo econòmic (OMC, FMI, BM).

Per aquestes raons tenen molta importància tots els acords comercials fets entre els països com Brasil, Xina, la Índia, Africa del Sud, o també el marc ALBA (Alternativa Bolivariana de las Américas), front els Tractats de Lliure Comerç EE.UU.- països d'Amèrica o els acords d'Associació amb la UE. Tots ells ajuden a construir una realitat que pot anar cap el multilateralisme.

4.- EUROPA, UN MARC PER COORDINAR LA LLUITA DELS TREBALLADORS, PARTICULARMENT LA POLITICA SINDICAL

4.1. Els símptomes de crisi europea son importants hi ha una situació problemàtica, econòmica i social, endarreriments en relació a l'encaix globalitzador, la precarització del treball i l'exclusió social.

Avui es necessària una resposta per part dels treballadors i treballadores d'Europa als plans neolliberals de les multinacionals. Resposta política, institucional i de mobilització a les empreses i als carrers. Posar en qüestió les polítiques neolliberals i antisocials, denunciar el minitratat pels seus continguts i per les formes antidemocràtiques en la seva aprovació ha d'esser el leimotiv del conjunt de sindicalistes i de les esquerres europees.

Hem situat doncs que, un dels elements de la crisi europea son els retards en l'encaix amb els processos globalitzadors.

Aquí es planteja un problema de fons: Europa, incloent les forces d'esquerra, encara està en termes de bipolaritat, i no ha entès que el camí que s'està obrint en la realitat internacional es la multipolaritat. Cal demanar-se quin ha de ser el paper d'Europa en el món de la multipolaritat. Això situa qüestions de projecte econòmic, de política internacional, d'actitud en relació als altres pobles.

4.2. El model de la societat del neoliberalisme és la precarització.

Malgrat que, durant l'any 2000 el Consell d'Europa es va llevar amb l'estratègia de Lisboa, que aparentment parlava de convertir Europa en l'economia més dinàmica i competitiva del planeta, amb creació d'ocupació i garantint un desenvolupament viable i l'integració social, la realitat, alguns indicadors més concretament ens situen en un escenari de precarietat:

- En Novembre de 2005, l'atur a la UE-25 estava en el 9% la ocupació a temps parcial en el 17,7% i l'ocupació a temps determinat en el 13,7%.
- Els riscos de pobresa estan en el 19% del total de la població, xifra que augmenta fins el 38% en els aturats i al 34% en famílies monoparentals.
- Si cerquem en els propis documents de la Comissió Europea sobre pobresa infantil, despesa social i anàlisi de la població aturada, veurem dades encara més punyents (informe sobre ocupació i inclusió social 2004-2005)

Per exemple, les noves formes de contractació, cada cop son més agressives amb els sectors més desfavorits: joves, dones i immigrants, dificultant en moltes ocasions drets laborals elementals i bàsics, com per exemple el dret a la jubilació o el subsidi d'atur. Existia a més la generalització de serveis com l'ensenyament o la salut públiques, conquestes avui posades en entredit, quan no amb intents de privatització de les xarxes.

El model neoliberal, per tant precaritz les nostres condicions i les nostres vides, ens sotmet a un neoesclavatge i redueix les conquestes històriques. Els canvis produïts en el sí de la classe obrera i la disminució de la consciència de classe han fet que la ofensiva neoliberal contra les conquestes socials estigui a l'ordre del dia

5.- NOVES EXPRESSIONS REVOLUCIONÀRIES

Estem davant un nou contexte en l'escenari mundial de la lluita de classes: els socialismes en el segle XXI. Per un costat tenim uns temes que foren centrals durant tot el segle XX, i tornen a ser centrals al segle XXI, com la política de guerra i pau al món com a element estratègic. La situació de la classe obrera internacional ha de tenir en compte les condicions i les particularitats a cada lloc. La pobresa extrema, que pateix gairebé poc menys de la meitat de la població mundial (rendes de dos dòlars, no accés a l'aigua, a la sanitat, als medicaments, fam i desnutrició...) 'sha de convertir en el primer objectiu a eliminar.

Fenòmens com l'indigenisme avui es vinculen en la seva majoria a projectes transformadors, sobre tot en el cas d'Amèrica Llatina, son expressions socials que no son noves, la novetat és la seva implicació amb moviments socio-laborals i sindicals.

La immigració com a fenomen global irrumpeix també amb força i per tant ha de tenir solució local i internacional, així com les polítiques d'objectius a obtenir la igualtat de gènere. Avui la pobresa, l'exclusió i la sobre-explotació tenen rostre de dona, als països rics i als països empobrits.

Front al neocolonialisme, s'han de fer polítiques de cooperació i solidaritat, que ajudin a la transformació i el desenvolupament d'aquests països, a lluitar contra els efectes i

contra les causes del neoliberalisme. La veritable dimensió avui del nou internacionalisme resideix en el mutu coneixement i respecte de totes les tradicions històriques, de lluita i culturals de totes les organitzacions polítiques, socials, socio-laborals del conjunt de països.

Hem de tenir en compte les aportacions dels pobles que lluiten per la seva independència i per l'Estat social com aportació a la lluita internacional., que avui passen a primer pla per la raó que estan conduint la construcció de l'Estat Social i el desenvolupament de la multilateralitat en el món, en front de la unipolaritat imperialista de l'oligarquia financera internacional.

6.-SERA POSSIBLE UN CANVI EN LA CORRELACIO DE FORCES?

La solidaritat dels treballadors i del seu bloc social de canvi és avui més que mai un factor fonamental per als pobles que lluiten, però també per la reconstrucció de la classe obrera i el seu bloc social de canvi. Aquesta pot ser la clau de volta en un veritable canvi, que vindrà des de les organitzacions estables i des de plantejaments fets amb contingut polític de transformació i confrontació amb el neoliberalisme, pels seus continguts atemptatoris contra els Drets Humans i Socials, contra la democràcia, entesa com vivència plena per desenvolupar un projecte de vida.

En el terreny del moviment sindical, la unitat de plantejaments i esforços es una condició necessària pel canvi. Cal una veritable unitat de totes les tendències i tradicions obreres, de totes les corrents sindicals per lluitar eficaçment contra les polítiques neoliberals. Els treballadors, les organitzacions que no es subordinen al neoliberalisme no es poden permetre cap exclusió, per que el nou escenari ja no es la guerra freda, és neoliberalisme versus progrés, democràcia i emancipació social. Aquest es el paradigma del segle XXI, dit en termes polítics: O Socialisme o barbàrie.

En aquests moments, tothom parla de l'existència d'una crisi. Uns diuen que financera, d'altres diuen que és econòmica, algú parla de la crisi general del capitalisme...Per nosaltres és una crisi del sistema capitalista. Es una crisi de la forma d'acumulació originària de capital i de la seva valorització, de forma d'explotació, discriminació, expoliació, de forma de dominació...Es una crisi que afecta a les formes d'estat, als valors, a la cultura, a l'estructura econòmica i formes productives, es a dir, a la caracterització de la lluita de classes. S'expresa globalment i de manera específica a cada una de les regions i estats del planeta.

No estem davant de la crisi final del capitalisme, per raons internes del sistema i, perque encara no hi ha una alternativa política global amb cara i ulls, pero estem davant d'una crisi de sistema i model, perque afecta a les correlacions de forces polítiques i econòmiques de les classes dominants, i perque trenca amb les seves propies normes de regulació. Per aixó, el capitalisme es globalitza (capitalisme global) i la oligarquia financera es posa al capdavant de la classe dominant, subordinant totes les demés capes de la burgesia.

Per tant, tot problema i tota proposta de solució serà viable, tindrà més expectativa d'èxit si es planteja en termes de solidaritat, internacionals i d'interdependència. És el temps de futur.

B.-NECESSITAT D'UNA SEGONA TRANSICIÓ A ESPANYA.

1.- **A Espanya no hem derrotat el franquisme. Les contradiccions més importants de l'estructura democràtica i social no estan resoltes.** Tots els temes que tenen a veure amb el nou paper que ha de jugar un estat federal per resoldre les qüestions nacionals, la relació amb l'Església Catòlica i el caràcter laic de l'estat, el model de relacions socio-laborals, molt especialment vinculat a l'estat federal i que es relaciona amb el desenvolupament socio-econòmic, la monarquia, l'exercit i d'altres institucions, revelen que defugir aquests debats ha dut com a conseqüència la emergència del franquisme sociològic que dormia el somni de l'hivern.

2.- Si durant la transició política, les organitzacions socials, no només van organitzar mobilitzacions, si no que varen ser referent importants, avui estan assistint a aquests processos amb una actitud excessivament d'espectador. **Cal recuperar el paper participatiu de les organitzacions socials, en particular el sindicalisme socio-polític i de nou tipus que representava CCOO.** Cal que s'impulsi la voluntat política necessària per que el moviment sindical no sigui ni espectador ni acompanyant, que sigui un paper protagonista, amb les forces del seu àmbit natural: les esquerres.

3.- **Hem de recuperar el paper de la classe obrera en construcció i el seu bloc social de canvi.** Quatre elements són importants en perspectiva de futur, la reconstrucció del paper de la classe obrera, el relleu del moviment popular i solidari, el moviment estudiantil i de joventut i la mediació política com a moviment sociopolític forta i mobilitzadora.

4.- És per això que és necessària una segona transició basada en:

- **Política internacional independent dels EUA – Pau al món.**
- **Pau a Euskadi.**
- **Drets cívics republicans i desenvolupament de la cultura de la democràcia republicana amb valors d'unitat de les esquerres.**
- **Donar una solució integradora a les immigracions.**
- **Resoldre els problemes de discriminació de gènere, atendre els problemes de les dones.**
- **La federalització de l'Estat.**
- **Defensa de la cultura del treball, i de l'espai públic i social i de l'estat social conquerit al segle XX, per combatre la precarització de la vida.**

5.- Especialment a Catalunya:

- **L'endarreriment en camps industrials que està patint Catalunya i no només en infraestructures es la conseqüència lògica de la pèrdua de pes del sector industrial front el sector financer, també a casa nostra, i la renúncia explícita per part de la burgesia catalana de liderar un procés de modernització que fes front als nous reptes produïts pel procés de mundialització, incorporant el passi de la UE-15 a la UE-25. Els 23 anys de pujolisme han servit per produir una casta d'administradors polítics que han**

actuat al marge dels interessos, no tant sols de classe obrera, també de la burgesia productiva i dels petits propietaris. La manca d'inversions en tecnologia posen avui de manifest la necessitat d'inversió tecnològica i de formació relacionada amb els sectors productius a Catalunya.

- **L'internacionalització de Catalunya es un objectiu urgent.** El nou rol que pot jugar a la Mediterrània, fent d'entrada al cor d'Europa des de el Magrib, fent de pont amb Itàlia i el Sud de França per una banda, i reconstruint la relació dels anomenats quatre motors (Regions Rhone-Alpes, Waden Wütenberg, Lombardia i Catalunya), lligada a la nova Euro-Regió, ha de tenir repercussions en forma de creixement de les forces productives.3.-
- **Les noves característiques de nació sense Estat,** amb la realitat, encara no confirmada del nou estatut, que situen l'actual autogovern en cotes molt elevades, **han de jugar favorablement,** governades des de un punt de vista progressista i amb participació activa del sindicalisme de classe.
- **Tots aquests reptes cal afrontar-los des de la defensa de l'Europa social,** des de el compromís del moviment sindical europeu de lluitar pels drets socials, contra el procés de privatització de drets bàsics.

6.- A Catalunya ara li correspon dirigir la construcció nacional a les esquerres. Això vol dir que la classe obrera s'ha de constituir com a tal, hem de treballar per la seva construcció i, amb el seu bloc de canvi, ha de treballar la mobilització ciutadana per una Catalunya social, progressista, solidària i internacionalitzada.

C.-PROPOSTES DE TREBALL

Anàlisi de la presència organitzada del sindicalisme d'EUiA i del Partit en el MO.

1.-Anàlisi de les característiques de la classe obrera a Catalunya.

En aquest apartat hi ha tres elements a subratllar que hauríem de treballar immediatament:

- les condicions materials i culturals de la classe obrera.
- veure que hi ha uns sectors de la classe obrera que no hi ha presència de les organitzacions polítiques i sindicals, per tant hem de trobar la forma de tenir presència com a mínim CCOO, EUiA, el PARTIT, com és el sector "terciari".
- en les enquestes una part de la classe obrera no se sent classe. Això depèn fonamentalment de la presència orgànica del P i del nivell d'hegemonia dels valors i propostes d'esquerres en el seu si, de clarificació del projecte i del projecte nacional en un procés de mobilització.

2.-Proposta sindical de classe de defensa de la cultura del treball i l'estat social.

Aquest apartat el formularem des de les seves caracteritzacions polítiques, organitzatives i estratègiques a llarg termini, que caldrà avaluar periòdicament. Com a marxistes que som, no hem de formular veritats immutables, però sí propostes amb abast.

Si caracteritzem políticament la nostra proposta, situarem aquests trets definitoris:

1. Autonomia del sindicat:

El sindicat és una organització que decideix en funció dels interessos que representa. No és subaltern ni se subordina a cap decisió orgànica de ningú, però el sindicat, com a organització de treballadors i treballadores associats en funció de determinats interessos, que són els de la classe obrera i que difon valors com la solidaritat, la igualtat i l'internacionalisme, d'entre altres, no és una organització políticament neutra, és una organització que defensa interessos de part, que està en l'àmbit de les esquerres i, per tant, el tracte i la relació entre el sindicat i les forces polítiques tampoc pot ser neutra ni indiferent. El sindicat, des de una posició activa i no subordinada, ha de treballar per que els governs progressistes facin polítiques d'esquerres, d'acord amb els interessos de les seves bases socials, conservant l'autonomia. Dit d'una manera més gràfica, el sindicat està a l'esquerra i forma part de les esquerres perquè, a més, les pluralitats que s'expressen al si del pensament del proletariat estan en aquest marc.

2. Sindicat de classe, nacional i internacionalista

El sindicat a casa nostra segueix sent de classe i nacional: el desenvolupament de les forces productives, els canvis al si de la classe obrera tenen característiques pròpies encara en el segle XXI. El sindicalisme a Catalunya segueix desenvolupant-se amb característiques pròpies, fruit de les contradiccions entre el capital financer i el capital industrial, la penetració de multinacionals europees, la maduració de sectors industrials i l'aparició de nous sectors emergents. Aquí juga un rol la inclusió de la nova immigració, que la trobem molt present a sectors productius i de serveis molt determinats. Aquesta no es produeix amb les mateixes característiques a Catalunya. El nou marc estatutari, amb reconeixement de drets específicament a Catalunya, obre legalment noves vies d'intervenció que ja es produïen en el terreny dels drets socials i nacionals, que no entren en contradicció amb la vinculació de la classe obrera a Catalunya i a la resta de l'Estat.

Seguim sent una mateixa classe obrera que necessita unes vinculacions polítiques i organitzatives que s'han d'expressar en funció de les problemàtiques comuns, i que, a més, estan cada cop més relacionades en l'espai europeu, de la UE i fora d'aquesta. Les multinacionals i les empreses estan fortament internacionalitzades, i el moviment obrer ho ha de fer també. L'actual procés de mundialització capitalista ha de donar pas a un nou internacionalisme, basat en la solidaritat, la cooperació i el combat contra les polítiques neoliberals, que es fonamenten en l'explotació indiscriminada i massiva de classes, pobles i recursos naturals.

La situació en el món, amb l'augment dels preus dels aliments bàsics, els intents d'apropiació privada dels recursos naturals com l'aigua, les fonts de producció energètica i d'altres, l'atac sistemàtic als sindicats i a les organitzacions populars, fa que les respostes s'hagin de produir en un contexte d'unitat dels treballadors i dels sectors populars. La necessària connexió de les tradicions sindicals de lluita amb la resta de moviments socials ha de fer possible aquestes respostes.

3. Multilateralisme, diàleg social i mobilització:

El sindicat ha de tenir molt clar que l'aposta estratègica pel multilateralisme, en les relacions internacionals i l'autonomia de criteris en les negociacions són elements bàsics pel sindicalisme de classe: l'Organització Internacional del Treball pateix una paràlisi normativa molt preocupant, a causa del canvi de correlació de forces internacional, a l'unilateralisme imperial produït per la caiguda dels països socialistes d'Europa i pel retrocés del sindicalisme a nivell internacional, però també per les poquíssimes modificacions legals a favor dels treballadors en els països industrialitzats. En aquest context, cal entendre el diàleg social com a instrument, a més de la mobilització per arribar a bons acords i també a lleis favorables als treballadors, tant a nivell general com a nivell particular. El diàleg social sense mobilització, en la major part de les ocasions pot donar com a resultat cessions de drets, perquè si només parlem de diàleg, no importa el que s'acordi, és a dir, quan es confonen instruments amb objectius (i no innocent la confusió), alguna gent pot pensar en legitimar-se ella mateixa com a interlocució, en lloc d'assolir els objectius de millora.

4. Adequació de les definicions històriques:

Cal recuperar les definicions històriques del sindicat, que neix i és fill de la societat capitalista, i que per tant es mou en un paradigma molt concret i determinat: organització que neix per defensar-se de les condicions laborals imposades pel capitalisme i, per tant, per definició, organització de treballadors: organització que busca solucions als problemes i que negocia i mobilitza per això: organització que intenta formular-se com a alternativa econòmica i fer propostes generals. **Per tant, el sindicat és una eina dels treballadors, un subjecte de transformació social i una instància organitzativa en la qual els comunistes fem aprenentatge.**

5.- Flexibilitat organitzativa:

Les diferents tradicions del moviment obrer han passat per multitud d'experiències organitzatives, fruit de la pròpia composició de la classe i també en funció de les dinàmiques d'organització empresarial de la producció. La història va fer passar la classe obrera des dels sindicats d'ofici als sindicats únics de ram de la producció, fet que va aixecar grans discussions a l'època. En els anys 80 i 90 es discutia el tema de les federacions i els territoris, sobre que era més important o prioritari, o si el caràcter socio-polític del sindicat només es reflectia al territori... **La història ens està demostrant que no hi ha models acabats, que la nova característica organitzativa de la classe passa per la flexibilitat organitzativa, la permeabilitat que es requereix, sobre tot després del trencament del model fordista a la indústria (als serveis públics serà diferent) i veure on és el vincle material d'unió en els diferents sectors productius.** Cada espai s'ha d'auto-organitzar, en funció de les seves necessitats, tenint en compte quina és l'estructura patronal.

6.- Organització proletària:

La característica genuïna d'organització proletària és auto-organització i transparència. La cultura obrera no és delegativa, sinó participativa i executora de polítiques, no fa una contradicció entre democràcia i eficàcia,

entesa aquella com un espai de construcció d'alternatives i no com una empobrida repetició de mecanismes de democràcia burgesa. Això ens ha de fer incorporar el treball en xarxa arreu dels sectors, assumpte primordial en temes com l'organització del treball, el modus de producció i les condicions socio-laborals que se'n deriven. La incorporació del conjunt de la classe, avui dividit entre fixos i precaris, entre nascuts en el país i immigrants, entre joves i veterans, entre dones i homes, divisions que s'exterioritzen en funció de les distintes condicions a què es sotmet cadascun dels col·lectius, vindrà donada en funció dels elements comuns que es puguin col·locar en el debat i la reivindicació, entre els mecanismes de solidaritat i autodefensa que es trobin. La clau és construir consenus no burocràtics entre els distints col·lectius.

7.-Sociopolítics sempre:

Avui cal donar tractament de negociació col·lectiva als temes territorials que tenen a veure amb les condicions de vida de la gent treballadora i organitzar-ho, així com els aspectes socio-polítics en els àmbits sectorials, com condicions de salut a la feina (distingir-los dels accidents laborals) els efectes dels torns a dins i fora de l'empresa, els temes educatiu-formatius. **El concepte de sindicalisme sociopolític avui es transversal i no es redueix al vessant territorial. Així podem desenvolupar les noves potencialitats que es deriven de la societat industrial en la qual vivim i treballem.**

En algunes ocasions, s'ha tractat de trencar aquest vincle tant genuí de casa nostra: el sindicalisme amb capacitats d'intervenció més enllà dels murs del centre de treball, amb tot allò que repercuteix en les condicions de vida de la classe, i el sindicalisme profundament ancorat ens els valors tradicionals de les esquerres, de lluita contra tota injustícia i opressió, contra l'explotació i per la solidaritat, amb voluntat de transformar la societat tan injusta en la que ens ha tocat viure per una altra, sense explotació ni opressió.

9.-No hem d'esperar l'arribada del socialisme:

No podem esperar per intervenir, ni podem anar pel món com aquell que va al mur de les lamentacions: la derrota ha estat considerable, però no estem vençuts, els pobles d'Amèrica Llatina, Àfrica del Sud, l'Índia...ens ho mostren, la nostra pròpia existència, ara en millors condicions que fa uns pocs anys ens ha de fer optimistes: confiar en el Partit és confiar en nosaltres mateixos i en la nostra capacitat de seguir lluitant pel que considerem just:

- **Uns millors salaris i temps de treball... La lluita pel repartiment de la plusvàlua, a favor dels treballadors.**
- **La lluita per la disputa de les condicions laborals, és a dir, en la condició de proletaris hem de millorar materialment nivells de benestar, tant a dins com a fora de l'empresa. Això també té a veure amb el caràcter socio-polític del sindicalisme del segle XXI.**
- **La lluita per organitzar el cicle productiu, la intervenció en ell, per determinar l'organització del treball, els productes que calen i els que cal eliminar, com per exemple, la despesa en armaments i la seva necessària**

conversió en bens productius. Guanyar espais de democràcia a les empreses i fora com proletariat organitzat.

- **La lluita territorial: com els nostres impostos es converteixen en serveis necessaris per la classe obrera, millor sanitat, educació, transports, habitatge... un millor medi ambient, cuidar el teixit industrial del país, amb intervenció en els canvis...**
- **La lluita inclusiva, incorporant tots els sectors de la classe obrera, amb especial atenció a la nova immigració i la seva inclusió en la vida sociopolítica, amb la resta de classe i no al marge.**
- **La lluita internacionalista per un nou ordre internacional, basat en la solidaritat, la cooperació, l'intercanvi i el mutu coneixement, facilitant encontres i xarxes en la mateixa empresa i sector, compartir solucions i debats, seguir els moviments del capital, tant l'industrial com l'especulatiu. Si no ho fan els sindicalistes, ho faran altres amb objectius netament diferents.**

3.- EUiA.

Es necessari que els treballadors i treballadores portin les seves preocupacions més immediates, en temes de gestió política a la mediació de la qual ens hem dotat, entesa com a moviment socio-polític, i que aquesta respongui a llurs interessos. **Es molt convenient que els programes electorals de EUiA siguin coneguts, discutits i elaborats per la majoria de treballadors i treballadores**, cercant àmbits de participació democràtica i plural, on tothom escolti a tothom.

Es per aquesta raó molt important que, en aquesta etapa, que funcionin les assemblees sectorials d'EUiA, que hi participi el màxim de gent, que vagin creixent més, que es facin més fortes, així com que els treballadors puguin participar a les assemblees locals.

EUiA ha d'esser la porta d'entrada de la política a les empreses, i aquesta qüestió ajuda de cara al futur al projecte revolucionari d'emancipació pel qual lluitem els comunistes.

4.- Solidaritat

En l'actual fase històrica, es un moment de repensar tots els temes referents a la solidaritat internacionalista, de les distintes inter-relacions que hem de refer i construir, es l'hora del nou internacionalisme, basat en la col-laboració i la cooperació pel benefici mutu.

En aquest sentit, és important que la classe obrera tingui els seus propis instruments per fer solidaritat, des de les empreses i centres de treball, els sectors de la producció i serveis, les localitats i llocs d'agrupació d'indústries i empreses, per tal que la solidaritat sigui una eina de lluita ideològica i participativa. Aquests instruments poden ser un bon lloc de fòrums de coneixement i explicació de la situació internacional. No pot ser que les úniques eines a l'abast per conèixer el que passa a Africa, a Amèrica Llatina, a qualsevol lloc del món, siguin les televisions, els diaris i els mitjans de comunicació oficials. Cal fer arribar la veu dels protagonistes directament i sense intermediacions.

Cal que els protagonistes de la lluita contra les polítiques neoliberals, expliquin de viva veu i en directe les seves experiències i la seva riquesa de lluites socials.

5.- Relació entre Moviment Obrer, Moviment Popular i Moviment Estudiantil

En els moments actuals, el procés de proletarització es tan ampli com que un altre cop el saber és a la classe obrera. És important, doncs, que junt amb **la mediació política, com a moviment socio-polític, el moviment obrer, el moviment popular i el moviment estudiantil, tots junts son com quatre potes d'un projecte de construcció de la classe obrera** i de desenvolupament de la seva capacitat d'alternativa.

6.- Relació Moviment Obrer a Europa

Fins ara hi ha hagut una certa coordinació a Europa entre els Partits comunistes, amb algunes dificultats pròpies de les experiències diverses de com afrontar la presència organitzada al moviment obrer i al moviment sindical. Hi ha diferències entre nosaltres que hem d'evitar que es transformin en contradiccions, com ha pogut succeir en el passat. Aprofundir els contactes que ajudin a un major coneixement, en compartir diagnòstic i solucions comença a ser urgent, en una realitat que cada cop funcionarà amb més velocitat. No podem ser els notaris de la construcció europea, hem de participar amb les nostres propostes i alternatives.

Es necessari establir formes de coordinació que permetin la mobilització per a problemes concrets i globals. Això passa per potenciar les xarxes que s'estant estructurant, en el Grup Parlamentari Europeu GUE, en el Partit de l'Esquerra Europea, i passa també per les xarxes sindicals (Comitès d'Empresa Europeus, xarxes de sindicats d'una mateixa empresa, etc.). Hem de dinamitzar totes aquestes trobades i fer circular la informació. Avui a Alemanya, per exemple, els sindicats s'estan movent, l'esquerra política també es mou, i si això passa, pot tenir conseqüències positives pels treballadors.

A més, cada cop pren més importància la relació de la classe obrera i els seus instruments amb els països que limiten geogràficament amb Europa, i també a Amèrica Llatina, Sudàfrica, Índia, Xina, Rússia i els EUA.

7.- Organitzar la influència del Partit

Es necessari estendre la influència del Partit al si de la classe obrera. Cal organitzar la mobilització pels problemes dels treballadors en termes d'alternativa i impulsar la lluita per l'hegemonia de la classe obrera; aquest es el paper en el que el PCC ha d'ajudar.

El Partit ha de fer conèixer la seva política a la classe obrera, escoltar les crítiques, situar les correccions necessàries i fondre's amb la classe. El Partit ha d'ajudar la classe obrera a organitzar-se com a classe alternativa, a constituir-se com a tal. Ajudar a que aquesta faci propostes alternatives en el terreny de la producció i el seu cicle, i també en el mode de vida. Hem de fer que la classe obrera es senti propietària i productora,

defugint del terme “consumidors”, pel desclassament que produeix, des de el punt de vista ideològic.

El Partit ha de participar al debat d'idees que es dóna al si de la classe obrera, amb el fi de mostrar i convèncer que cal lluitar tots junts per l'hegemonia del pensament del nostre poble.

Hem de fer nostres, utilitzar tots els instruments (tant els instruments comunicatius com els de reflexió i pensament) del Partit i posar-los al servei de la classe obrera: AVANT, la Fundació Pere Ardiaca, la web...tots han de ser instruments útils per organitzar els treballadors per la lluita de classes.

Hem de consolidar el Partit a la classe obrera com un partit orgànic d'aquesta, fer que les organitzacions siguin per unitats productives, arribar a tots els seus sectors, no només els industrials, també als sectors anomenats terciaris, deixant a banda les coordinacions de l'acció sindical, de les quals ja s'estructuren comissions des de el Comitè de Moviment Obrer. La raó de ser del Comitè de Moviment Obrer es estructurar orgànicament el treball dels i les comunistes vinculats als sectors de la producció i dels serveis, estructurar-los per la seva activitat i construir el Partit per la classe obrera de Catalunya.

D.- ORGANITZACIO DEL MOVIMENT OBRER DEL PCC

1.-Introducció

El partit comunista és l'instrument per reflexionar, organitzar i intervenir col·lectivament, mitjantçant la nostra ideologia i l'acció política. El nostre objectiu es la superació del capitalisme, generar les correlacions de forces necessàries per la construcció de l'alternativa socialista cap el comunisme.

Hem de respondre les qüestions de com organitzar-nos, quina ha d'esser l'estructura partidària avui per assolir aquests objectius, en funció del moment històric concret, partint de l'anàlisi marxista en relació a l'evolució de les relacions de producció, econòmiques i socials en el capitalisme global, i teneint en compte els canvis succeïts, en l'estructura productiva i en el sí de la classe obrera.

Ens correspon als comunistes reconstruir l'identitat de la classe obrera, fomentar el sentiment de pertanyença i organitzar-la, amb la finalitat que sigui el motor del canvi en les transformacions socials i polítiques, el subjecte principal en la lluita de classes. Per aquesta raó ens cal el desenvolupament organitzatiu del Partit.

Els acords del nostre darrer congrés i de la conferència d'organització ens indiquen que ens organitzem en funció de la nostra activitat humana. Es on es donen les contradiccions i el conflicte de classe en les vessants social, cultural, de treball, política i ideològica, entorn les quals es desenvolupa la societat. Les estructures acordades foren:

- Moviment Obrer
- Mediació Política (EUiA)
- Moviment Popular
- Solidaritat
- Universitat
- Joventut Comunista (CJC)

El canvi organitzatiu, al que no és aliena l'organització de Moviment Obrer, s'està produint encara molt lentament, així ho podem atribuir a varis problemes:

- La rapidesa dels aconteixments polítics i la multitud d'esdeveniments on el PCC ha jugat un paper vertebrador ens ha sobrepassat.
- El canvi organitzatiu no ha estat assumit en bona part de la nostra militància, que encara pensa en clau territorial.
- Una certa desorientació produïda com conseqüència directa dels dos problemes esmentats.

Reconeixem aquestes mancances autocríticament, i ara volem posar els mecanismes per superar.les

2.-LA PROPOSTA ORGANITZATIVA:

Aprofundir en la sectorialització del PCC en el Moviment Obrer és la tasca primordial, el mètode de com fer-ho cal basar-lo en el consens intern i en la flexibilitat, amb voluntat política però de fer-ho col·lectivament. Cal tenir en compte totes les realitats productives i els àmbits d'actuació.

El M.O. va més enllà del Moviment Sindical, però cal tenir en compte que la major part del nostre Partit milita a CCOO, que és el nostre sindicat i forma part de la nostra estratègia. El punt de partida és aquesta realitat concreta, que no vol dir que estiguem per la creació de contrapoders organitzats al sí del sindicat ni que caiem en la sindicalització. El que volem es guanyar hegemonies i consens entorn a les nostres idees i propostes i participar de la direcció dels processos socio-econòmics. Es per això que organitzem les respostes entorn a l'activitat humana.

Situem per tant l'activitat del PCC en relació als sectors productius, en les empreses i centres de treball. Per això configurem els COMITÉS D'AMBITS PRODUCTIUS, que ha de tenir la seva expressió a nivell territorial i d'empresa:

- Activitats Diverses
- Administració Pública
- Alimentació
- Comerç i Hostaleria
- Construcció
- Ensenyament

- Metall i Energia
- Pensionistes i Jubilats
- Químiques i Textil
- Transport, Comunicació i Gràfiques

En la propera etapa cal crear i desenvolupar la nostra presència a Banca-Oficines-Sector Financer i Sanitat, així com els treballadors autònoms.

Caldrà definir en aquest procés si aquests son els sectors on definim els nostres objectius polítics i organitzatius.

La cel.lula es la nostra organització de base. Tots els companys i companyes ha d'estar adscrits a una cel.lula. Es el lloc on es produeix la reflexió, la discussió política i la construcció de propostes de treball. La orientació es constituir-a parti de 5 companys/es. Els plenaries de sector son el punt de trobada col·lectiu de participació, discussió i acord polític dels militants de l'àmbit. Els Comitès de sector son els organismes de direcció política, els quals han de garantir la discussió en els àmbits, la informació política i el treball polític, intern i extern:

- Discussió i aplicació dels acors del Partit
- Estructura organitzativa
- Fomació de quadres
- Afiliació
- Comunicació
- Mediació Política
- Política sindical

Sempre caldrà treballar amb molta flexibilitat, fent compliment de la consigna “un militant comunista, un marc de participació orgànica”.

3.-EL COMITÉ DE MOVIMENT OBRER:

Es la direcció política del conjunt del Moviment Obrer organitzat del PCC. La seva referència es el treball amb els acords del Comité Central, del Comité Executiu i del Secretariat del CC i treballarà amb els següents objectius específics:

- **Difondre, aplicar i desenvolupar les polítiques aprovades en el Congrés i en el Comité Central.**
- **Analitzar, reflexionar i fer prostes polítiques i organitzatives per l'àmbit d'intervenció corresponent.**
- **Garantir i organitzar la discussió política. Treballar per consolidar direccions polítiques en tots els àmbits productius de competència i desenvolupar mecanismes que facin possible el desenvolupament del nostre projecte.**
- **Planificar el creixement del PCC.**
- **Desenvolupar polítiques de formació i promoció de quadres.**

- Portar endavant una comunicació, informació i difusió interna i externa d'acord amb les nostres necessitats.
- Desenvolupar els nostres instruments (Escola del Partit, Fundació, Avant, Festa, etc)

El Comité el compondran els companys i companyes escollits en la Conferència, i es garantirán les següents responsabilitats:

Política, Organització, Afiliació i Finances, Formació, Agitació i Comunicació, Festa d'Avant, Polítiques del sectors, Mediació Política i Política Sindical.

El Comité tindrà a més dos grups de treball específics:

1. Grup de Treball sindical: La seva responsabilitat és fer propostes pel treball sindical dels comunistes i el compondran el responsable de Política Sindical del Comité, els responsables polítics dels àmbits productius, els dels comitès intersectorials, els responsables de secretaries sindicals o àmbits territorials o federatius i els companys amb tasques sindicals generals a l'estat.
2. Grup de Treball de la Mediació Política: La seva responsabilitat es fer entrar la política a les empreses a través de EUiA i el compondran el Responsable de la mediació Política i els coordinadors i punts de referència de la Mediació als sectors.

Ambdós grups de treball faran la seva tasca d'acord amb les orientacions del Comité.

A cada sector organitzat hi haurà un COMITE D'AMBIT PRODUCTIU. Aquest Comité elaborarà la política i la proposta organitzativa pels comunistes del seu àmbit. Comptarà amb les responsabilitats bàsiques com a mínim: Política, organització-afiliació-finances, Formació, agitació-comunicació i Mediació. Aquest comitès podran dotar-se dels grups de treball sindical i de la mediació, amb els criteris que acordin i es referència amb el Comité de Moviment Obrer.

Aquests comitès organitzaran les cel.lules territorials d'empresa o sectorials, depenent si hi ha prou companys o companyes (prenem la referència de cinc). S'organitzen en aquest àmbit perquè es allà on es dona la contradicció d'interessos entre el capital i el treball. Aquestes cel.lules tindran les responsabilitats bàsiques com a mínim política, organització, comunicació i sindical.

En el cas de que no hi hagi estructura pròpia d'empresa o sector, constituïrem Comitès intersectorials territorials, que com tasca prioritària desenvoluparan el projecte per constituir cel.lules d'empresa o sectorials. Tindran les mateixes responsabilitats bàsiques que les cel.lules i la seva referència en aquesta situació serà el Comité de Moviment Obrer. Així mateix les que anomenarem cel.lules Intersectorials Territorials.

En aquest contexte, i també degut a la situació de lluita ideològica, té molta importància la formació política. La hegemonia cultural, de idees i valors és on el

capitalisme global fonamenta la seva dominació. El Partit ha de lluitar frontalment amb alternatives si vol contrarrestar aquesta dominació, i aixó ho farà si transforma en activitat política la lluita ideològica en els àmbits concrets:

Necessitem que els nostres quadres es formin a tots els nivells, professional, sindical i també polític. El PCC ha de garantir aquesta darrera qüestió, i fer-ne una prioritat amb els criteris següents:

- Formació integral des de el punt de vista ideològic, polític, econòmic, tecnològic i productiu, per analitzar els canvis proposar alternatives i aprofundir en la política de captació de companys/es.
- Cicle formatiu que tingui en compte tots els aspectes personals i ho compatibilitzi amb les necessitats polítiques i les responsabilitats de cada company/a.
- Formació en funció de la incorporació al PCC.

Es molt important veure i planificar com es fa una distribució de quadres armònica, en funció de la seva formació i responsabilitat, tant interna, des de el punt de vista del Partit i la seva estructura, com externa, en funció de les responsabilitats en els àmbits externs a la organització del PCC. Una planificació correcta ens ajudara a situar la nostra gent en el lloc idono on podrà desenvolupar totes les seves capacitats, compaginades amb les necessitats polítiques del PCC, evitant conflictes innecessaris i duplicitats no desitjades.

4.-EL CREIXEMENT DEL PARTIT:

No podem esperar a tenir l'organització perfecta per fer-la créixer després, una organització buida está morta i una organització que no planifiqui la incorporació de companys i companyes al projecte no té cap futur. Només així, amb gent, podem fer front al capitalisme global en la batalla ideològica duríssima que es dona en la societat capitalista desenvolupada per aixó cal fer dues coses:

- Ubicar ber la nostra gent en un àmbit concret de lluita
- Planificar la incorporació al PCC de la gent propera, amb objectius mesurables.

5.-COMUNICACIÓ, PROPAGAR LES NOSTRES IDEES:

Per traslladar les nostres idees cal comunicar. Una proposta política com la nostra, en plena "societat de la informació", no pot menysprear cap dels mecanismes tradicionals ni tampoc els més recents: no és contradictori utilitzar el periòdic, la fulla i el cartell amb Internet, les noves tecnologies.

El Partit té instruments per utilitzar, el que cal és una major implicació de tothom per informar i comunicar mitjantçant aquests intruments:

- **Butlletí intern:** Ha d'esser el canal informatiu de la nostra militància, de les estructures partidaries per a traslladar les nostres experiències, per socialitzar i posar en comú la nostra activitat i per elaborar propostes: Hem de llegir i escriure més.
- **Mitjans externs com AVANT i la web:** son els portals cap a fora, mitjà d'expressió pública i visual, on obrim les nostres propostes pels treballadors i on compartim les opinions d'altres també. Difondre aquests mitjans i col.laborar a la seva millora contribuirà sense cap mena de dubte a la projecció del PCC

Les noves tecnologies han obert un espai molt gran, en quan a l'estimulació de xarxes i en una comunicació gairebé en temps real. Es per aixó que uan combinació dels instruments tradicionals amb els nous ens aproxima a sectors de gent que difícilment organitzarem a la manera tradicional, però que no poden substituir ni sustreure la importància de la presència pública del PCC. Dit d'uan altra manera, Interner no sustitueix ni les manifestacions ni les vagues, però facilita el coneixement, l'intercanvi de les idees i fins i tot les imatges.

6.-MEDIACIO POLITICA:

Abans ja ens hem referit a EUiA i la seva importància dins el projecte general deL PCC com vertebrador de la societat alternativa. Només afegir que la recuperació de la centralitat del treball en la majoria de discursos sindicals ha de facilitar l'entrada i l'incorporació dels quadres dels treballadors a l'activitat política, i que per tant EUiA es una porta magnífica per a fer-ho, a més de constituir una aliança programàtica que construeixi l'unitat de les esquerres a Catalunya. Fidels a la nostra vocació unitària, el desenvolupament d'EUiA en el sí del mon del treball és també una part molt important de l'estratègia dels comunistes.

La gran raó de la nostra existència és lluitar per l'emancipació plena de la classe obrera i per la nova societat socialista de futur.

LA LLUITA CONTINUA.

Comitè de Moviment Obrer del Partit dels i les Comunistes de Catalunya.

Abril 2009